

CHƯƠNG VIII

Thật ra anh rất khổ tâm khi có ai l khơi gọi lại nỗi buồn trong lòng anh. Đòi thật trái ngang, đúng là anh thường khuyên bạn bè cả Ngọc Hân nên sống cao thượng trong mọi hoàn cảnh.

Nhưng hôm nay hoàn cảnh ấy lại rơi vào chính mình thì Tâm lại xử sự khác đi.

Anh cảm thấy hồ thẹn, phải chi anh đừng vội vàng chuyển đi, chẳng gặp Bích Loan thì đâu có chuyện thắc mắc về lời nói của Bích Loan.

Tâm nhìn Loan, anh nói như tâm sự:

- Thật ra anh cũng không có ý định chuyển công tác lên đây Loan ạ! Nhưng có việc buồn muốn xa gia đình một thời gian. Anh không muốn sống gần bên nhau mà vợ anh thì...

Rồi anh lại lắc đầu:

- Mà thôi, tự nhiên chuyện buồn của anh lại làm Bích Loan mất vui, khi đến đây chơi phải không Loan?

Loan nhìn anh chăm chăm:

- Có lẽ anh và chị ấy không hợp tính. Loan nghĩ sống lâu rồi sẽ hiểu rõ được ý nhau mà anh Tâm. Anh bỏ đi thế này chỉ ở nhà một mình chắc buồn lắm. Loan khuyên anh nên về với chị ấy!

Giọng Tâm buồn buồn:

- Anh cũng rất muốn điều Loan vừa nói, nhưng chưa thể được, cần phải chia xa một thời gian để giữa hai người nhìn lại chính mình Bích Loan ạ!

Bích Loan yên lặng hướng theo suy nghĩ của mình:

- ...

Riêng Minh Tâm quyết định chuyển trường đi dạy ở Đà Lạt để tìm quên. Muốn tránh sự viếng thăm của Hân lúc mang thai. Bây giờ Tâm đã thấy chán chường tất cả, ngay cả chính bản thân của anh...

Trời Đà Lạt về khuya lạnh buốt da sương rơi nhẹ xuống thành phố buồn.

Con gió lốc cùng tiết trời Đà Lạt lạnh, không bằng cái lạnh trong lòng Minh Tâm.

Tâm loạng choạng bước ra khỏi quán rượu, anh muốn uống rượu, uống để quên đi nỗi đau cùng trời đất vây quanh anh.

Nhưng đã đến giờ nhà hàng đóng cửa. Tâm ngất ngưỡng bước đi. Miệng làm nhảm nói.

Minh đúng là một thằng ngốc đã bị người ta lừa gạt.

Tâm nghĩ như thế rồi ngất ngư bước đi tiếp. Anh không biết mình sẽ đi đâu trong đêm nay để quên đi nỗi buồn, một đêm với nỗi buồn da diết.

Tại sao anh muốn quên mà cứ nhớ? Anh không tha thứ cho Hân sao?

Tha thứ cho người đã lừa dối mình là ngu, là ngu...

- Ôi! Tâm ơi! Tại sao mày cứ nghĩ về Hân làm gì cho thêm khổ? Hân có bao giờ nghĩ đến mày đâu. Hân đang nghĩ đến người khác, mày có biết không?

Mày chỉ là kẻ thừa hưởng của thừa thôi Tâm ạ!

Tâm lắc đầu xua đi những ý nghĩ như thế, anh vẫn lầm lũi bước đi trong đêm vắng lạnh của Đà Lạt sương rơi rơi, như tuyết trắng trên vai Tâm lạnh ướt...

Tâm vẫn bước đi mãi những bước chân chệnh choạng lang thang, không định hướng, đôi mắt anh lơ lơ mệt mỏi rã rời khi cơn say đã thấm vào người.

Anh không quên được hình bóng của Hân, dù trong lòng nỗi giận Hân ngút ngàn.

- Ngọc Hân! Tại sao em tàn nhẫn với anh? Tại sao em làm tôi hụt hẫng, làm trái tim tôi tan nát hả Hân? Em ác lắm, em tàn nhẫn lắm. Mãi lo suy nghĩ, đau khổ với tâm trạng của mình. Tâm bước đi những bước không định hướng.

- Rét... rét...

Tiếng xe thẳng gấp rít dài trên đường nhưng không còn kịp. Tâm đã nằm bất động trên đường. Một dòng máu chảy ra trên mặt anh.

Một vài người đi đường chạy lại nhìn, có người lên tiếng nói:

Lại một thằng say gây ra tai nạn.

- Nguy hiểm quá! không biết có qua được cái chết không nữa?

- Máu ra nhiều quá!

Cô gái ngồi sát bên anh trai, tái xanh, vẻ hết hoảng lay lay cánh tay anh mình:

- Chết rồi anh hai, liệu người ta có sao không?

Tuấn Hùng mở nhanh cửa xe, anh nhảy xuống bế xốc người đàn ông lên đặt vào băng sau xe, chạy thật nhanh đưa vào bệnh viện.

Nhật Vi lo sợ run lên hoảng hết xoay ra phía sau nhìn người bị nạn, Vi bật thốt:

- Trời ơi! Anh hai, thầy Minh Tâm, thầy dạy sinh ngữ của em mà!

Hùng cũng bất ngờ hỏi:

- Thầy của em sao Nhật Vi?

Cô gái gật đầu:

- Đúng rồi, thầy Tâm anh hai ạ! Máu ra nhiều quá, chạy nhanh đến bệnh viện đi anh!

Tuấn Hùng không nói thêm gì, anh kèm tay lái thật vững vàng, mong sao cho đến bệnh viện mau hơn.

Tuấn tấp xe vào cổng bệnh viện chạy nhanh về phòng cấp cứu, cô y tá nhìn thấy thúc giục:

- Đưa ông ta vào ngay cấp cứu!

Đầu của Minh Tâm va xuống đường, đập vào đá, rách một đường dài nên máu ra nhiều. Trên mình Tâm cũng xầy xước nhiều chỗ rướm máu.

Mồ hôi trên trán bác sĩ rịn ra, ông khâu lại vết rách trên đầu Tâm và sát trùng những nơi trầy xước trên người Tâm...

Thời gian cũng hơi lâu, bác sĩ Thảo bảo cô y tá cho Tâm mũi thuốc khỏe cùng thuốc cầm máu.

Xong nhiệm vụ bác sĩ Thảo bước ra, Nhật Vi lên tiếng hỏi:

- Thầy em ra sao bác sĩ? Có nguy hiểm lắm không?

Bác sĩ Thảo gỡ cặp kính cận xuống rồi nói:

- Cũng không nặng lắm chỉ rách một đường nơi trán, hiện giờ cậu ấy còn mệt lắm, còn hôn mê cần chăm sóc cẩn thận!

Rồi ông lại hỏi tiếp:

- Cô đừng người ta?

Tuấn Hùng trả lời thay em:

- Anh em tôi đang chạy xe thì thấy anh ấy băng qua đường bất ngờ, dường như trong anh có gì bất ổn nên không nghe tiếng kèn xe của tôi nên mới xảy ra tai nạn.

Nhìn anh em Tuấn Hùng, bác sĩ Thảo Toa thuốc tôi đã ghi, cô y tá sẽ đưa cho ông, nhớ theo lời tôi hướng dẫn trong toa.

Nhật Vi gật đầu:

- Vâng, cảm ơn bác sĩ!

Nói bấy nhiêu bác sĩ bỏ về phòng trực.

Hai tiếng đồng hồ sau Minh Tâm tỉnh lại. Anh rên rỉ, đôi mắt anh mở ra, rồi gương mặt chợt nhăn lại về đau đớn, anh khẽ rên lên đôi tiếng.

Tâm đã tỉnh, biết mình bị tai nạn nằm ở bệnh viện, cổ họng anh lại khô đắng.

Anh lên tiếng nói:

- Tôi khát quá! Cô y tá ơi? Cho tôi miếng nước.

Nhật Vi từ ngoài bước vào thấy Minh Tâm như thế vội chạy đến bên lay anh tay anh:

- Thầy! Thầy thấy trong người có sao không? Để em lấy nước cho thầy.

Tâm đưa tay nhận lấy ly nước trên tay đứa học trò, vẻ khó nhọc. Anh gương hỏi:

- Nhật Vi sao em lại có mặt ở đây?

- Thầy bị tai nạn xe đụng, thầy có nhớ không?

Tâm đưa tay sờ trán nói:

- Thầy nhớ! Đầu thầy nhức quá!

Nhật Vi đưa tay đỡ cho thầy Tâm nằm xuống cô nói:

- Em đỡ thầy nằm xuống nghỉ, thầy còn mệt chưa được khỏe hẳn. Em sẽ kể lại chuyện tai nạn vừa rồi cho thầy nghe Tâm theo tay đỡ của Vi, nằm xuống về mệt mỗi nhức nhối vì vết thương trên người.

Nhật Vi chậm rãi nói:

- Anh Tuấn Hùng của em, đụng phải thầy lúc thầy băng qua đường Tâm đưa tay bóp trán, anh nhớ lại từ đầu. Đôi mắt anh buồn xa vắng:

- Chính vì ai mà anh ra thế này? Ngọc Hân! Em tàn nhẫn với anh nhiều lắm.

Thấy Tâm buồn như thế. Nhật Vi, cứ ngỡ là vết thương trên người làm anh buồn đau!

Nước mắt thương thầy chọt lặn dài xuống má Vi:

- Em thành thật xin lỗi thầy, em sẽ cố gắng lo cho thầy bình phục.

Tâm nhìn đứa học trò nói:

- Em đừng khóc, lỗi ở thầy mà Vi.

Đáng lí ra em phải phiên trách thầy thì đúng hơn. Tại thầy mãi suy nghĩ mà không nghe tiếng kèn xe à! Mà anh của em đâu?

Lau dòng lệ, Vi nói:

- Anh hai của em đi mua thuốc cho thầy rồi!

Tâm thở dài:

- Tại thầy tất cả đã làm phiền đến em, Nhật Vi ạ!

- Thầy đừng lo nghĩ gì nữa hết, hãy cố gắng, giữ gìn sức khỏe cho chóng bình phục. Em sẽ đưa thầy về lại trường.

Nhìn Vi, Tâm hỏi:

- Em có nghe nói bao giờ thầy được xuất viện không?

Vi đáp khẽ:

- Bác sĩ Thảo nói chờ cho vết thương lành thầy ạ!

Tâm không nói với Vi nữa. Cô bé lại lên tiếng nói với anh:

- Thầy cứ ngủ đi, một chút sẽ khỏe lại, em ở lại đây trông chừng thầy, cũng gần sáng rồi, thầy ạ!

Minh Tâm ngủ được một giấc, khi thức dậy anh thấy anh nghe người ê ẩm, nhức buốt vì vết thương trên đầu.

Tuấn Hùng lên tiếng hỏi:

- Thầy đã khỏe? Tôi và Vi lo sợ vô cùng lúc đụng phải thầy Tâm định ngồi dậy, Vi vội ngăn lại:

- Thầy còn mệt lắm. Bác sĩ bảo cần phải nghỉ ngơi cử động nhiều vết thương trên người sẽ lâu lành lắm. Để em pha sữa cho thầy uống nhé!

Pha xong ly sữa, Nhật Vi đến bên Tâm nói khẽ:

- Để Vi đút sữa cho thầy uống, thầy cứ nằm yên đừng ngồi dậy sẽ chóng mặt đấy.

Nhật Vi nhẹ nhàng múc từng muỗng sữa, thổi nguội đút từ từ vào miệng Tâm.

Nhật Vi là cô học trò lớp 12A2, là học sinh giỏi môn ngoại ngữ, cũng là hoa khôi cùng trường.

Minh Tâm là một thầy giáo trẻ dạy giỏi, Tâm rất chú ý quan tâm nâng đỡ Vi thường xuyên vì tính siêng năng thích học hỏi của Nhật Vi.

Uống được nửa ly sữa mà Nhật Vi pha. Tâm ra dấu thôi không uống nữa.

Nhật Vi nói như khuyên nào:

- Uống hết đi thầy, chỉ còn một chút nữa thôi Tâm lắc đầu nói nhỏ:

- Đủ rồi Nhật Vi, thầy cảm ơn em.

Nhật Vi đặt ly sữa xuống bàn, nhìn Tâm nói khẽ:

- Bệnh của thầy cũng nặng lắm nhưng ráng tịnh dưỡng uống thuốc, nếu cử động nhiều không tốt đâu đó.

Nhìn Nhật Vi, Tâm trầm giọng:

- Thầy cảm ơn em, thầy sẽ lo liệu được, em đừng bận tâm về thầy nhiều quá.

- Thầy cảm thấy khó trả ơn em đã lo lắng cho thầy!

Đôi mắt Nhật Vi chột buồn, cô cúi đầu mím môi nói nhỏ:

- Nhưng em muốn như thế thầy ạ! Dù sao thì chính chúng em đã gây thương tích cho thầy mà.

Tâm khẽ thở dài:

- Chuyện may' rủi thầy không đổ lỗi cho em đâu. Cũng một phần do thầy không làm chủ được thầy lúc đó!

Minh Tâm có vẻ mệt, anh nghiêng người qua bên. Gương mặt Tâm chợt thay đổi đỏ lên rồi ngả xanh tái Nhật Vi chợt nói:

- Thầy mệt rồi đó, đừng nói nhiều nữa không tốt đâu!

Tâm không nói, nhắm nghiền đôi mắt lại, chỉ khẽ lắc đầu, mi mắt anh trĩu nặng.

Nhật Vi đã thấy rõ nét đau khổ trên gương mặt Minh Tâm

Nhật Vi nói tiếp:

- Thầy đừng buồn, em có nói với anh hai em đến trường nhờ cô Bích Loan điện thoại nhắn vợ thầy lên đây giúp thầy rồi. Em ở đây chờ cô lên với thầy.

Tâm thở dài:

- Sao em không cho thầy biết, làm như vậy , chỉ bận cho cho vợ thầy thôi. Vợ thầy sẽ không xuống được đâu.

Nghe lời Tâm nói có vẻ tránh né không muốn nhắc đến vợ của mình. Đôi mắt Tâm lại hiện rõ sự u buồn chứ không có vẻ nghiêm nghị, đôi lúc lại khôi hài trên bài giảng.

Nhật Vi nắm bàn tay Tâm lay mạnh:

- Em xin lỗi đã làm phiền lòng thầy!

Tâm lắc đầu:

- Không, em khôn' có lỗi gì hết.

Tâm thở dài anh gác tay lên trán buồn bã, anh tự hổ thẹn vì nhắc vợ trước mặt đứa học trò.

Anh không biết trả lời sao với Nhật Vi Tâm chỉ muốn lảng tránh làm ra vẻ mệt mỏi đau đớn để khỏi phải trả lời những nỗi khổ trong lòng anh khắc khoải.

Cô y tá bước vào phòng, khám và chích thuốc cho anh. Đưa toa thuốc cho Nhật Vi.

- Chị mua liều thuốc này cho anh ấy uống, vết thương có vẻ hơi nặng!

- Vâng! Tôi sẽ mua ngay ạ!

Vi gọi anh cho người bên cạnh đi mua thuốc. Tâm đã ngủ yên khi Nhật Vi về đến.

Người kể cạnh hỏi cô:

- Bệnh tình anh ấy có vẻ nặng!

Vi nhẹ gật đầu đáp:

- Vâng! Vết thương nơi trán ảnh hưởng đến thần kinh. Bác sĩ chẩn đoán cho biết như thế!

Người ấy là chồng cô à?

Nhật Vi ngượng ngập đáp nhanh:

- Dạ không! Tôi chỉ là... là người gây ra tai nạn cho anh này. Tôi phải có trách nhiệm nuôi, để chờ đợi gia đình anh ấy đến đây!

- Thế à? Xin lỗi cô nhé! Tôi thật vô ý quá!

Đến bên giường Nhật Vi nhìn Minh Tâm thật lâu! Không biết cô đã lo lắng, cử chỉ cùng hành động của mình đối với Tâm thế nào mà người đàn bà bên cạnh lại hiểu lầm như thế.

Nhật Vi vẫn không quên ngày đầu tiên thầy đến lớp, là Vi lại say mê học. Luôn luôn lúc nào thầy cũng gọi đến tên Nhật Vi.

Từ đó môn ngoại ngữ, Nhật Vi được đạt điểm cao mỗi tháng. Tất cả bạn bè đều chế nhạo Nhật Vi đã hợp hồn thầy Tâm. Nào là thầy Tâm không bao giờ quên cái tên Nhật Vi khi đến lớp 12A2.

Từ cái chế nhạo của bạn bè, cái chạm đầu tiên của đôi mắt đa cảm đa tình đó, đã làm cho Vi nhớ như in hình ảnh của thầy Tâm, không bao giờ nguôi trong lòng.

Nhiều lúc Vi tự nhủ. Vi đã yêu thầy rồi chẳng? Có nên không một học trò đã phải lòng thầy giáo? Và đến hôm nay lúc tai nạn xảy ra mà chính anh của Nhật Vi là người gây ra.

Từ lí do đó Nhật Vi phải lo cho thầy. Lo từng chút một hay nói đúng hơn Nhật Vi đã yêu thầy Tâm từ lúc nào cô cũng không hề biết được.

Yêu đơn phương, yêu âm thầm, nhưng biết Minh Tâm có hay có biết?

Bây giờ trong hoàn cảnh này, Nhật Vi càng yêu anh hơn. Nhưng Vi biết được rằng giữa thầy và Vi đã có một lá chắn không cho phép Vi vượt qua ranh giới tình yêu vì còn vợ của thầy.

Và Vi cũng không hiểu thầy đang nghĩ gì trong lúc Vi kể cận lo cho thầy từng chút một.

Bất chợt Nhật Vi mím môi nghẹn ngào rơi lệ. Tại sao trời cao lại đưa cô vào nghịch cảnh này?

Vi bùi ngùi xót xa. Thầy ơi! Ước gì em được là vợ thầy, chứ không là một cô học trò của thầy. Trong lúc người chồng cần có sự lo lắng chăm sóc của người vợ.

Người y tá bước vào nhắc nhở Vi:

- Tôi thay ca về nghỉ, có anh y tá Hải trực. Có gì chị đến phòng trực gọi nhé!

Vi gật đầu thay lời đáp cùng cô y tá, cô vẫn nhìn đắm đắm Minh Tâm theo dõi từng cử chỉ.

Rồi cô đưa mắt nhìn ra cửa sổ. Đôi mắt buồn nhìn xuống đồi thông xa vắng buồn thê thảm.

Hình bóng Minh Tâm vẫn hiện về tràn đầy trong tim Nhật Vi những lần Minh Tâm bước lên bục giảng.

Bà Minh Trí vừa được tin Bích Loan điện về cho biết Minh Tâm đang nằm bệnh viện. Bà bảo vú đến nhà bà Hiền cho Ngọc Hân hay.

Ngọc Hân bất ngờ khi hay tin Minh Tâm bệnh. Hân thấy cần phải có bản phận đối với anh. Dù chia xa bao tháng nay lúc nào Hân vẫn thương nhớ chồng, vợ phải lo cho chồng việc đó Hân đã hiểu.

Suy tư một chút rồi Hân nói với vú:

- Vú chờ con thay đồ, cùng sang bên nhà mẹ con.

- Ủ, mẹ thay đồ đi tôi chờ mẹ.

Hân cùng bà vú đến nhà mẹ chồng. Cô vội đi nhanh vào gặp bà Trí:

- Thưa mẹ!

Nghe tiếng Hân, bà nhìn lên hỏi:

- Con mới qua hả Hân?

- Dạ! Con nghe vú nói anh Tâm bệnh nên con sang hỏi thăm mẹ.

Bà nhìn con dâu hỏi:

- Con có định đi thăm Minh Tâm không Hân?

Nhìn mẹ chồng, cô nói chậm rãi:

- Thưa mẹ! Mẹ bận nhiều công việc, xin mẹ để con đi thăm anh ấy thay mẹ. Nếu mẹ có gởi gì cho anh Tâm, tối con sẽ qua mẹ lấy.

Bà vú cười nói:

- Phải đó bà chủ bận quá sẵn dịp này cũng cho vợ chồng nó làm lành với nhau đi bà chủ, tha thứ cho chúng nó nha bà!

Bà Trí nghe vú nói cũng có lí nên bảo Ngọc Hân:

- Con đi thay mẹ được thì tốt, lên Đà Lạt xem chồng con bệnh ra sao, rồi điện về cho mẹ hay. Nếu như nó bệnh nặng phải xin cho nó về nhà trị bệnh, chứ để chồng con trên đó không ai chăm sóc cho nó!

Hân có vẻ nôn nóng sốt ruột:

- Dạ, anh Tâm xa nhà mà bệnh con cũng lo không ít mẹ ạ! Không biết anh thế nào nơi đó nữa.

Bà Trí thấy Hân cũng lo lắng dụi dụi như trước, bà cũng thấy thương nên bảo:

- Ngọc Hân à! Lúc trước mẹ nóng ruột vì Minh Tâm nó bỏ nhà đi nên khó khăn với con lúc đó. Nay dù sao con và Tâm cũng là vợ chồng có cưới hỏi cùng nhau.

- Vậy con đi thăm chồng con cũng cố gắng ráng mà chiều ý Tâm nghe con.

- Dạ!

Bà Trí nhìn Hân nói:

- Đi đường xa cẩn thận con nhé!

- Dạ! Con cảm ơn mẹ. Con về tới con sang mẹ vậy.

Ngọc Hân đi rồi mà bà Trí vẫn còn nhìn theo. Tội nghiệp cho Ngọc Hân, dù đã lỗi làm nhưng không bao giờ cô dám đối xử không lễ phép với bà Trí Tâm đã hắt hủi phụ rầy nhưng Hân vẫn một mực chiều chuộng nhịn nhục, chẳng lẽ người phạm lỗi khi ăn năn, lại không tha thứ lỗi lầm cho Hân được sao?

Tùng ý nghĩ đó bà Trí cảm thấy thương Hân hơn là trách.

Tính ra Ngọc Hân đã mang thai được sáu tháng rồi, Hân đã khoác áo bầu, vừa từ già mẹ chồng về cô lo đi mua đồ đi thăm Minh Tâm.

Bà Hiền thấy con sửa soạn đồ đi thăm Minh Tâm bà hỏi:

- Thằng Tâm có cần con đi thăm nó không mà con đi? Nó đi đã mấy tháng rồi, đáng lí ra nó thư từ về thăm con mới đúng, đặng này!

Ngọc Hân cười nói giả lả:

Bổn phận con mà mẹ. Con cứ làm phải, sẽ gặp phải thôi. Chính Minh Tâm đã từng dạy con như thế.

Bà Hiền nhìn Hân:

- Con có thai càng ngày càng lớn đi xa mang dép thấp cho vững vàng hơn lên xuống xe phải cẩn thận. Thật ra mẹ không muốn cho con đi thăm nó chút nào, nó không có tình nghĩa gì với vợ con hết. Mẹ giận lắm.

Hân vuốt ve mẹ nói:

- Mẹ à! Đừng trách anh Tâm, dù sao cũng do lỗi lầm của con, anh ấy mặc cảm mới hành động như thế. Thật ra anh ấy yêu con nhiều lắm.

Bà Hiền nhắc nhở:

- Nhớ mang theo áo khoác ngoài và áo mưa, thời tiết tháng này ngoài Đà Lạt hay mưa và rét lắm. Ra đó chịu không nổi con cảm lạnh đó! Mà nè, ra đấy xem Tâm có sao không thì chiều mai con cũng về cho gia đình hay để họ lo nuôi con của họ chứ con có thai lại không biết nuôi bệnh đâu.

Hân nghe mẹ dặn dò nhưng trong lời nói có vẻ trách hờn gia đình Minh Tâm nhưng Hân cũng không phàn nàn gì mẹ.

Hân biết chính vì mẹ thương yêu con nên mới có những ý nghĩa như thế thôi.

Ngọc Hân rất yêu thương mẹ. Thật ra nếu những ngày sống xa Tâm không có mẹ thì chắc chắn Hân đã nghĩ liệu đến cái chết, tự vận từ lâu rồi chứ không còn đến ngày hôm nay.

Nghĩ lại mẹ Hân càng yêu thương mẹ nhiều hơn. Vì sai lầm của của Hân mà đã làm cho mẹ khổ tâm không phải ít.

Ngọc Hân đi Đà Lạt, đi chuyến xe đò sớm nhất, khởi hành lúc năm giờ sáng. Khi xe rời xa thành phố, Hân ngã người vào băng nệm chờ đợi mong cho chóng đến Đà Lạt.

Xe lên dốc rồi đổ dốc, Hân nhìn xuống đường, sương rơi nhẹ bám vào những đám cỏ mọc bên đường:

Đôi thông những cành lá xanh biếc lảo đảo trước cơn gió thoảng, sương lại rơi bám xuống sườn đồi.

Những cây thông già cành xơ xác lưa thưa những cành lá vàng sắp lìa chờ ngọn gió lùa đưa tới bay bay trước không gian lạnh buồn của Đà Lạt.

Ngọc Hân mím môi, đã ba năm rồi Hân không đi Đà Lạt, bây giờ đến nơi đây cô thấy xa lạ hẳn.

Hồ Xuân Hương đã hiện rõ, nổi bật nhất là nhà hàng thủy tạ nằm nơi mé bờ hồ.

Xe vào bến đỗ, Hân xuống xe gọi taxi chở cô đến bệnh viện, theo địa chỉ bà Trí trao cho cô.

Ngọc Hân đi dọc dãy hành lang thì mới tìm gặp địa chỉ Hân cần tìm. Cô nhìn lên số phòng lầm nhảm đọc, mắt nhìn vào tờ giấy trên tay đọc số phòng, cô nói thầm:

Đúng đây rồi!

- Nhẹ đẩy cửa nhìn vào, đúng lúc Nhật Vi đang đỡ Minh Tâm ngồi dậy, luôn tay kê chiếc gối sau lưng cho Tâm dựa vào đấy.

Ngọc Hân ngỡ là cô lộn số phòng đứng khựng lại ở cửa nhìn vào giường vẻ chăm chú, rồi nhìn lại tờ giấy trên tay, hẳn Tâm không lầm lẫn bao giờ, Hân đưa

mắt nhìn người con gái cô mái tóc dài ngang lưng. Cả Vi và Tâm không ai nhìn thấy cô.

Hân thấy cô gái kê ly sữa mới pha còn bốc khói nơi chiếc bàn gần đây kê vào môi Tâm cho anh uống Hân thấy xót xa, tim tê buốt nhưng cố gắng kiềm chế nhìn mặt chồng, anh xanh xao quá.

Hân thấy rõ đôi mắt anh nhìn thật sâu lắng vào người đang cho anh uống sữa.

Hân mím môi nghĩ:

- Cô ấy không phải y tá. Nếu y tá phải mặc đồng phục bệnh viện Ngọc Hân quyết định bước vào khi cô gái vừa đặt chiếc ly lên bàn và đỡ Tâm nằm xuống.

Nghe tiếng chân người đến sau lưng, Minh Tâm xoay nhìn và Nhật Vi quay lại Ngọc Hân nhìn sững hai người, Nhật Vi nhìn Hân, còn Minh Tâm thì khép đôi mắt lại có vẻ như mệt mỏi Tâm chợt nhận ra Ngọc Hân, tim anh đập rộn ràng lên, anh không biết nên vui hay buồn?

Ngọc Hân đang mặc chiếc áo bầu trên người dài phủ chiếc bụng tròn ra trông Hân khác hẳn lúc trước, cô trắng hồng và mập ra hơn.

Hân thấy chồng nhắm mắt lại không nhìn mình còn cô gái cứ trân trối nhìn vào Hân.

Ngọc Hân buồn vô cùng nhưng cũng cố kềm lại không để lệ trào ra, im lặng đứng nhìn chồng và cô gái.

Chợt Nhật Vi nhìn Tâm hỏi khẽ:

- Thưa thầy, có phải đây là cô? Vợ của thầy không. Cô đẹp quá, cô sắp có em bé rồi ư?

Hân nhìn cô gái trẻ đẹp vừa lên tiếng hỏi Minh Tâm: Hân cũng ngờ vực, có phải là học trò của anh? Học trò mà lại săn sóc cho thầy đến mức thân mật quá thế ư?

Hân nhìn cô gái một thoáng mỉm cười hỏi:

- Cô là học trò của thầy Tâm?

Nhật Vi nhanh nhẹn đỡ giỏ trái cây trên tay Hân:

- Cô để em giúp cho kẻo nặng, trên này trái cây nhiều, cô mua làm gì cho mắt công, nặng quá!

Câu nói của Nhật Vi không biết vô tình hay cố ý làm cho Hân có vẻ khó chịu Hân cười liếc nhẹ Minh Tâm:

- Chẳng lẽ tôi đến đây tay không. Anh bị tai nạn thế nào mà ngồi đây không nổi vậy?

Nhật Vi thấy vẻ kém vui cùng lời nói gay gắt của Hân. Vi nhìn Tâm khẽ giọng:

- Thưa cô? Vì anh của em bất cẩn nên gây tai nạn đụng phải thầy trên đường về nhà. Thầy có vẻ còn nhức đầu do vết thương khá sâu cô ạ. Cô cũng thứ lỗi cho anh của em.

Hân nhìn vào mặt Nhật Vi:

- Tại sao cô biết vết thương anh ấy nặng chứ? Cô lo lắng cho thầy cô nhiều quá rồi đấy!

Vi không buồn về lời nói của Hân, cô đáp nhỏ nhẹ:

- Thưa cô, bác sĩ đã dặn em, cần săn sóc cho thầy cẩn thận vì vết thương có thể chạm đến thần kinh.

Ngọc Hân không nói thêm, đến ngồi xuống chiếc ghế dài đặt cạnh đầu giường. Hân nắm nhẹ bàn tay Minh Tâm. Anh khẽ mở mắt nhìn Ngọc Hân.

Nhưng không hiểu sao khi Tâm nhìn thấy cái bụng của Hân, anh lại chau mày, nhíu lại, rút tay ra khỏi tay Ngọc Hân.

Hân biến sắc nhưng cố gắng tươi tỉnh hỏi:

- Anh nghe trong người thế nào hả anh?

Minh Tâm không trả lời câu hỏi mà anh hỏi lại Hân:

- Sao mẹ tôi không xuống?

Hân cố kiềm chế nước mắt, trả lời rất nhỏ:

Mẹ bận việc vả lại em lên đây thăm anh đúng lí hơn Tâm xoáy mắt nhìn Vi:

- Chùng nào em về nhà hả Vi?

Cô bé nhìn Tâm đáp:

- Bây giờ có cô đến với thầy, em sẽ về ngay. Thưa cô, cô ở đây với thầy Tâm nhé!

Tâm ra hiệu cho Vi đến gần, anh nắm bàn tay cô học trò nói:

- Nhật Vi này, thầy nhờ em cho cô về ở tạm nhà em đêm nay. Ngày mai cô sẽ về, chỉ có mẹ thầy lên đây thầy mới yên tâm, lúc ấy thầy sẽ về gia đình. Cô em không lo được cho thầy gì đâu.

Ngọc Hân nghe tê tái ngờ ngàng không ngờ anh lại hờn oán nàng đến ngút ngàn như vậy.

Hân che đậy nỗi đau khổ, cố không cho lệ rơi tràn ra. Cô nói với Tâm:

- Nếu anh muốn em về ngay bây giờ, em đến văn phòng trường của anh, xin phép cho anh về nhà dưỡng bệnh.

Tâm nhìn Nhật Vi:

- Vi cố gắng giúp thầy, thầy cần mẹ thầy lên đây. Ngọc Hân vợ thầy mang thai không tiện ở lại đây với thầy và cũng không tiện lo cho thầy về đâu em.

Rồi Tâm xoay qua Hân nói tiếp:

- Em nên về cùng Nhật Vi ở trọ đêm nay, rồi sáng mai Vi sẽ đưa em ra xe về ở đây anh đã có y tá lo cho anh.

Hân nghe lời Tâm nói mà đau thắt ruột, anh đã không cần đến Hân đã đối xử lạnh nhạt với Hân như thế.

Hân cứ nghĩ xa vắng lâu nay, gặp lại nhau là sự mừng vui vồn vã nhưng ai có ngờ...

Ngọc Hân nhìn Minh Tâm mà buồn, ở lại đâu cũng bất tiện đủ thứ. Hân cúi đầu cam chịu, cô muốn khóc nhưng cố giấu nên không cho nước mắt tuôn trào.

Minh Tâm lạnh lùng với Ngọc Hân trước mặt cô học trò của anh. Hân cũng không biết được Minh Tâm có tâm sự nói gì chuyện của nàng cho Vi nghe không?

- Nếu có? Cô học trò sẽ nghĩ Hân thế nào? Và cười thầm mai mỉa cho nàng biết bao nhiêu.

Hân cũng có tự ái, có lòng ghen và Hân lại còn trẻ, ý định của Hân dần đây với anh để làm hòa cho anh hiểu rằng cô cũng biết bốn phận làm vợ và dù sao cũng không bỏ mặc anh lúc ốm đau thế này.

Niềm hy vọng trong Hân không còn nữa. Anh đã xóa đi sự bất hoà anh không còn mừng rỡ khi gặp Hân.

Anh không còn khen Hân đẹp như ngày nào, cô buồn biết bao khi anh lạnh lùng với cô, lại thân mật với Nhật Vi trước mặt Hân.

Hân thấy xót xa lặng thinh buồn hiu. Tâm đưa tay chỉ lên chiếc bàn nói với Hân:

- Hôm qua bạn đồng nghiệp của anh có mang trái cây đến cho anh còn nhiều, em đem giỏ trái cây này về mà dùng.

Ngọc Hân phát giận, cô đỏ mặt nói:

- Sao anh đối xử với em như thế hả Tâm?

Nước mắt Hân đã dâng lên, cố giữ cho đừng khóc. Tâm tỏ ra khó chịu quay mặt đi nơi khác:

- Đừng có khóc ở đây! Cô lo dưỡng cái thai tốt hơn là lo cho tôi Ngọc Hân ạ!

Hân tức giận ngập lòng, cô vội nói:

- Thôi được! Em biết anh không cần em nữa, em chỉ là kẻ không ra gì phải không Tâm? Em đã thất vọng hoàn toàn, khi có ý định đến đây nuôi bệnh cho anh.

Vi lại nói:

- Trời cũng gần tối rồi, cô về không còn kịp đâu. Về ở nhà em đi cô, nhà em cũng thoáng lắm.

Hân cười nhạt:

- Cám ơn cô. Tôi biết mình phải làm gì mà.

Hân đứng lên ôm túi xách nói với Tâm:

- Anh không cần em thì em về, mai em nói mẹ xuống với anh.